

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 2-4, 6, 12 i 13, załączników I-II oraz art. 2 ust. 1-3 w związku z art. 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 302/2012 z dnia 4 kwietnia 2012 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz. Urz. UE L 99 z 5.4.2012, str. 21);
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący
 - naruszenia zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;
- 2) Zarzut drugi dotyczący
 - naruszenia zasady proporcjonalności;
- 3) Zarzut trzeci dotyczący
 - naruszenia art. 296 TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonych przepisów;
- 4) Zarzut czwarty dotyczący
 - naruszenia zasady solidarności i zasady lojalnej współpracy.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2012 r. — Health Food Manufacturer's Association i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-296/12)

(2012/C 250/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Health Food Manufacturer's Association (East Molesey, Zjednoczone Królestwo); Quest Vitamins Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo); Natures Aid Ltd (Kirkham, Zjednoczone Królestwo); Natuur- & gezondheidsProducten Nederland (Ermelo, Niderlandy); New Care Supplements BV (Oisterwijk, Niderlandy) (przedstawiciele: B. Kelly i G. Castle, solicitors, oraz P. Bogaert, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 432/2012 z dnia 16 maja 2012 r. ustanawiającego wykaz

dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, innych niż oświadczenia odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci (Dz.U. L 136, s. 1);

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 maja 2012 r. ustalającej wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych oraz wykaz tzw. zawieszonych oświadczeń zdrowotnych, których Komisja nie odrzuca, ani też nie dopuszcza;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty, wedle których rozporządzenie jest niezgodne z prawem z przyczyn określonych poniżej.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego
 - ustalenie wykazu dopuszczalnych ogólnych oświadczeń zdrowotnych, przy równoczesnym utrzymaniu wobec niektórych oświadczeń przepisu przejściowego art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 (tj. rozdzielenie procedury oceny i wydania listy częściowej na podstawie art. 13 ust. 1) pozbawione jest jakiegokolwiek podstawy prawnej. Ponadto, stanowi naruszenie zasad: dobrej administracji, pewności prawa oraz zakazu dyskryminacji, a to z następujących przyczyn — brak było uzasadnienia dla rozdzielenia procesu; rozdzielenie pozbawione było przejrzystości; nie przeprowadzono konsultacji, ani nie wskazano adekwatnych powodów uzasadniających rozdzielenie; niektóre oświadczenia zostały „zawieszane” i w dalszym ciągu objęte są istniejącymi okresami przejściowymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1924/2006 (pomimo dotknięcia tych okresów przejściowych wadą w postaci braku pewności prawa).
- 2) Zarzut drugi, wedle którego
 - niewłączenie wielu oświadczeń zdrowotnych do wykazu oświadczeń dopuszczonych narusza rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 poprzez zastosowanie nieprawidłowych kryteriów oceny, narusza zasadę dobrej administracji, zasadę pewności prawa, jak również obowiązek współpracy z krajowymi organami bezpieczeństwa żywnościowego oraz obowiązek odpowiedniego uzasadnienia.
- 3) Zarzut trzeci, wedle którego
 - na wypadek, gdyby zarzuty określone wyżej zostały oddalone, skarżący podnoszą, że rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 jest nieważne jako takie z uwagi na naruszenie prawa do bycia wysłuchanym oraz zasady pewności prawa. Bezprawność rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 zostaje powołana w niniejszej skardze na podstawie art. 277 TFUE i przemawia za uznaniem bezprawności rozporządzenia (UE) nr 432/2012.